

Sygn. akt I C 466/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Michał Jank

Protokolant: staż. A. S.

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2015 r. w Gdańsku, na rozprawie

sprawy z powództwa **R. G.**

przeciwko **B. P.**

o zapłatę

I. utrzymuje w mocy wyrok zaoczny z dnia 28 listopada 2014 r. wydany w sprawie I(...) w części tj. co do kwoty 13.700 zł (trzyście tysięcy siedemset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 28 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie wyrok zaoczny uchyla i powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę (...),88 (dwa tysiące sto pięćdziesiąt cztery złote 88/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania

Sygn. akt I C 466/14

UZASADNIENIE

Powód R. G. wniósł o zasądzenie od pozwanego B. P. kwoty 16.650 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28. 08. 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu powód wskazał, że udzielił pozwanemu pożyczki w łącznej kwocie 16.650 zł, na którą składają się kwoty: 5.000 zł przebrane na rachunek pozwanego w dniu 19 lipca 2011 r., 8.700 zł przebrane na rachunek pozwanego w dniu 22 lipca 2011 r. oraz 2.950 zł przekazane przekazem pocztowym za pośrednictwem T. W.. Pismem z dnia 10 lipca 2013 r. powód wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki i wezwał do zapłaty ww. kwoty w terminie 6 tygodni od dnia doręczenia wezwania, które nastąpiło w dniu 16 lipca 2013 r. Pomimo wezwania, pozwany nie uiszczył żądanej kwoty.

W dniu 28 listopada 2014 roku (...) wydał w niniejszej sprawie wyrok zaoczny w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od wyroku strona pozwana wniosła o uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, powiększonych o kwotę 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu oraz w dalszym toku postępowania pozwany zakwestionował istnienie umowy pożyczki, wskazał, iż nigdy nie pożyczał od powoda żadnych pieniędzy. Podniósł też, że umowa pożyczki powyżej kwoty 500 zł powinna

mieć formę pisemną, co w przypadku jej niezachowania wyklucza dopuszczalność dowodu z zeznań świadków lub przesłuchania stron, o ile obie strony nie wyrażą na to zgody, bądź nie zażąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą, co w niniejszej sprawie nie zachodzi. Pozwany stwierdził, iż z powodem łączyła go współpraca w ramach spółki z o. o., którą strony zawarły. Przekazane pozwanemu przez powoda kwoty 5.000 zł i 8.700 zł przeznaczone były na pokrycie kosztów jej zawiązania, znalezienia zarządu i innych związanych ze spółką niezbędnych czynności. Ponadto pozwany nie miał wiedzy, by jakiegokolwiek pieniądze, które miałyby mu zostać rzekomo przekazane przez A. W. miały stanowić pożyczkę od powoda. Pozwany zaprzeczył, aby otrzymał pieniądze od A. W..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony w maju 2011 r. prowadziły negocjacje dotyczące zawarcia umowy pożyczki na kwotę rzędu 100-200 tys. zł. Negocjacje te nie skończyły się zawarciem umowy

W lipcu 2011 r. powód zawarł z pozwanym ustną umowę pożyczki, na podstawie której dokonał na rzecz pozwanego dwóch przelewów: w dniu 19 lipca 2011 r. na kwotę 5.000 zł i w dniu 22 lipca 2011 r. na kwotę 8.700 zł.

/ **dowód** : potwierdzenia przelewów – k. 7,8, zeznania świadka T. W. – k. 44-45, 178-179; korespondencja emailowa wraz z projektem umowy pożyczki – k. 106-107, zeznania powoda – k. 116 (protokół elektroniczny), zeznania pozwanego – k. 151 (protokół elektroniczny)/

Przedmiotową umowę powód wypowiedział pozwanemu dnia 10 lipca 2013 r., żądając równocześnie jej zwrotu w terminie 6 tygodni. Wypowiedzenie zostało pozwanemu doręczone w dniu 16 lipca 2013 r.

/ **dowód** : wypowiedzenie wraz z dowodem nadania i zpo – k. 10,11/

Pozwany nie zareagował na wezwanie, żądanej kwoty nie zapłacił.

/ **bezsporne** /

Powoda z pozwanym łączyła znajomość na gruncie zawodowym. W dniu 21 lipca 2011 r. zawarli (wraz z dwoma innymi osobami) umowę spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...). Spółka nie podjęła jednak działalności, nie została zarejestrowana w KRS.

W związku z zawiązaniem tejże spółki nie powstały żadne koszty poza opłatami notarialnymi związanymi z zawarciem umowy spółki.

/ **dowód** : umowa spółki – k. 53-64, zeznania powoda – k. 116 (protokół elektroniczny), częściowo zeznania pozwanego – k. 151 (protokół elektroniczny), zeznania świadka T. W. – k. 179 (protokół elektroniczny)/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo w przeważającej części zasługuje na uwzględnienie.

Oceniając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim dokumenty dołączone do akt sprawy, w szczególności potwierdzenia przelewów kwot 5.000 zł i 8.700 zł, wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z dowodem nadania i zpo, a także treść korespondencji emailowej między stronami wraz z zawartym w niej projektem umowy pożyczki. Należy podkreślić, że zarówno wiarygodność dokumentów, jak i ich treść nie była przez strony kwestionowana.

W tym miejscu należy odnieść się do zastrzeżenia pozwanego odnośnie ograniczenia dowodowego, jakie nakłada art. 74 § 2 k. c. Otóż w przypadku formy ad probationem, z jaką mamy do czynienia przy umowie pożyczki, przepis ten (stosowany w zw. z art. 246 k.p.c.) wskazuje, że mimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na

to zgodę, jeżeli żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma.

W realiach niniejszej sprawy, dowód z przesłuchania stron lub świadków na okoliczność dokonania czynności prawnej jest więc dopuszczalny, jeśli fakt dokonania czynności uprawdopodobniony zostanie za pomocą pisma.

Jak wskazał Sąd Najwyższy (wyrok z dnia 7 grudnia 2000 r., II CKN 318/00), uprawdopodobnienie faktu dokonania czynności prawnej może nastąpić za pomocą jakiegokolwiek pisma mającego związek z tą czynnością. Stanowisko to Sąd Najwyższy potwierdził w wyroku z dnia 29 września 2004 r. (II CK 527/03), w którym stwierdził, że tzw. początkiem dowodu na piśmie, czyli dokumentem wykazującym iż czynność została dokonana, może być każdy dokument, którego treść bezpośrednio lub pośrednio wskazuje na fakt dokonania czynności. Nie jest konieczne, aby pismo to pochodziło od strony, przeciwko której taki dowód będzie prowadzony, ani też aby było podpisane przez jedną ze stron. Może to być dokument prywatny albo urzędowy, wystarczy list, dowód wpłaty, wycinek prasowy, wydruk komputerowy, telefaksowy, telegram itp.

Takimi pismami niewątpliwie są potwierdzenia dokonania przelewów przez powoda na rzecz pozwanego, dzięki którym wiadome są strony i wysokość kwot będących przedmiotem transakcji. Dlatego, choć nie wskazują one jednoznacznie z jakiego tytułu prawnego nastąpił przelew tych środków, stanowią podstawę do dopuszczenia innych środków dowodowych na tę okoliczność.

Stąd też Sąd ustalając stan faktyczny w sprawie (w zakresie żądania zapłaty kwoty 13.700 zł), dopuścił poza dołączonymi do akt sprawy dokumentami również dowody w postaci zeznań stron i świadka T. W..

We wskazanym zakresie Sąd w całości dał wiarę twierdzeniom powoda słuchanego w charakterze strony, jak również zeznaniom świadka T. W.. Zeznania powoda i świadka korespondują ze sobą, a ich twierdzenia znajdują pełne potwierdzenie w pozostałym zebranych materiale dowodowym, są wewnętrznie spójne i logiczne i jako takie zasługują na wiarę.

Twierdzeniom pozwanego we wskazanym zakresie Sąd dał natomiast wiarę jedynie w części, w jakiej nie są one sprzeczne ze stanowiskiem powoda. Przede wszystkim Sąd odmówił wiary twierdzeniom pozwanego, że przekazane przez powoda środki przeznaczone były na koszty związane z organizowaniem działalności powołanej przez strony spółki – powód tej okoliczności zaprzeczył, okoliczność przeciwna wynika też z zeznań świadka T. W., a pozwany, na którym spoczywał zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar dowodu w tym zakresie, nie przedstawił na tę okoliczność żadnego wiarygodnego dowodu – jego zeznania są w tej części niespójne, poza ogólnikowymi stwierdzeniami o kosztach podróży, noclegów etc. nie potrafił wskazać na co konkretnie środki w tej wysokości zostały wydatkowane, nie przedłożył żadnego zestawienia kosztów ani tym bardziej dokumentów potwierdzających ich poniesienie.

Zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na okoliczność, że do zawarcia umowy pożyczki doszło. Powód wykazał, że przedmiotem pożyczki była kwota 13.700 zł, jak również że wezwanie do zapłaty w terminie 6 tygodni zostało pozwanemu skutecznie doręczone w dniu 16 lipca 2013 r. Fakt, iż pozwany kwoty owej nie zwrócił, był w sprawie bezsporny.

W związku z powyższym Sąd, na podstawie art. 347 k.p.c., wyrok zaoczny (...) z dnia 28 listopada 2014 r., sygn. akt (...) utrzymał w mocy w części, tj. co do ww. kwoty, wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 28 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty.

Powód nie uprawdopodobnił natomiast żadnym pismem faktu przekazania na rzecz pozwanego również kwoty 2.950 zł, bowiem – jak wynika z potwierdzenia nadania przekazu pocztowego na przedmiotową kwotę – została ona

przekazana nie na rzecz powoda, a na rzecz osoby trzeciej – A. W.. Potwierdzenie przelewu tej kwoty na rzecz osoby trzeciej może więc być traktowane jako pismo uprawdopodobniające fakt zawarcia umowy pożyczki, podobnie jak wezwania do zapłaty czy też wcześniejszy projekt umowy pożyczki między stronami, której przedmiotem miała być kwota wielokrotnie przewyższająca kwotę 2950 zł. Wobec powyższego oraz wobec faktu, że pozwany zaprzeczył jakoby przekazanie tej kwoty nastąpiło na jego rzecz, Sąd, związany przepisem art. 74 § 2 k. c. w zw. z art. 246 k.p.c. nie mógł dopuścić innych dowodów na tą okoliczność, a co za tym idzie powództwo w tym zakresie, jako niewykazane, należało oddalić.

Ponadto, nawet gdyby w zakresie umowy pożyczki na kwotę 2950 zł dopuszczalny był dowód z zeznań świadka i powoda, to i tak powód nie udowodnił, aby pozwany faktycznie kwotę tę otrzymał od A. W.. Okoliczność ta w toku postępowania została zaprzeczona przez pozwanego, zaś powód w tym zakresie nie złożył żadnego wniosku dowodowego, w szczególności nie zawniósł w charakterze świadka A. W., który miał rzekomo przekazać pieniądze powoda pozwanemu.

W konsekwencji, Sąd, na podstawie art. 347 k.p.c. w pozostałym zakresie uchylił wyrok zaoczny Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 28 listopada 2014 r., sygn. akt (...) i oddalił powództwo – o czym orzeczono w punkcie II wyroku.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie III sentencji wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z 100 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., § 6 pkt. 5 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461) rozdzielając je między stronami w stosunku: 18% – powód, który przegrał spór w takim zakresie i 82 % – pozwany. Na koszty strony powodowej składają się: opłata od pozwu w kwocie 833 zł, koszt zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł oraz kwota 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Na koszty strony pozwanej składały się: kwota 2.400 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, a także opłata sądowa od sprzeciwu od wyroku zaocznego w kwocie 417 zł.